

Arrest

nr. 118 886 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 20 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. WAUTERS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van al-Ghuzayrat (provincie Suhaj). U zou een koptisch orthodox christen zijn. U zou nooit politiek actief zijn geweest. Zo'n zeven jaar geleden zou u gedurende drie jaar in Libië hebben gewoond en gewerkt. Vervolgens zou u zijn teruggekeerd naar Egypte en uw ouderlijke woonst alwaar u uw vader hielp in de landbouw. In november 2008 zou u bij u thuis naar een cassette van een misviering hebben geluisterd. Uw buurman A. (...), een amid (brigadier-generaal) bij de politie, zou uw huis zijn binnengevallen en u gedwongen hebben de cassette af te zetten. Hij zou u ook hebben geschopt en hebben bedreigd dat hij u om het even wat kon aandoen. U zou diezelfde dag klacht hebben ingediend tegen A. (...) op het politiekantoor van al-Maragha om u te beschermen tegen eventuele acties die A. (...) tegen u zou ondernemen. Uit voorzorg verhuisde u ook naar het huis van een tante in Cairo. Na twee maanden zou

u bericht hebben gekregen van uw ouders dat er geen enkel probleem was en dat u terug naar huis kon. Nog dezelfde dag van uw terugkeer, ergens in februari 2012, zouden vier agenten uw huis binnengevallen zijn en u in mekaar hebben geslagen. Ze zouden hierbij hebben gedreigd dat u zo zou leren om geen klacht meer in te dienen. Er zou een ambulance zijn toegekomen en deze zou u eerst hebben afgezet aan het politiekantoor waar u klacht indiende. Na klacht te hebben ingediend zou u naar het ziekenhuis, dat naast het politiekantoor zou liggen, zijn gegaan. De politie zou u hebben gezegd dat ze A. (...) zouden oproepen. Nog dezelfde dag zou u uit het ziekenhuis zijn ontslagen. U zou nog ongeveer een week thuis zijn gebleven en vervolgens terug bij uw tante in Cairo zijn gaan wonen. In de maanden dat u daar verbleef zou u van uw ouders hebben vernomen dat er een convocatie vanwege de amn ad-dawla (staatsveiligheid) en een arrestatiebevel zijn afgeleverd. Blijkbaar zou A. (...) u beschuldigd hebben van het zaaien van onrust en het bekeren van moslims tot het christendom. Op 21 augustus 2009 zou u Egypte met uw eigen paspoort hebben verlaten via de luchthaven van Cairo. In 2010 zou u op basis van deze beschuldiging bij verstek zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar. Uw ouders en uw zussen zouden intussen ook verschillende keren zijn lastiggevallen door A. (...).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een vonnis van de rechtbank van al-Maragha dd. 30/1/2010, convocatie dd.6/5/2009, arrestatiebevel dd.23/6/2009, proces-verbaal dd. 27/11/2008, proces-verbaal dd.3/2/2009, medisch rapport dd.3/2/2009 en een kopie van uw identiteitskaart.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw asielaanvraag dient te worden gesteld dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat er weinig geloof kan worden gehecht aan het door u ingeroepen vluchtrelaas. Zo bevatten uw verklaringen inconsistenties die weinig ruimte laten om geloof te hechten aan de door u ingeroepen vrees voor vervolging vanwege de Egyptische autoriteiten. Zo moet worden vastgesteld dat u Egypte in augustus 2009 legaal heeft verlaten met uw eigen paspoort (Verklaring punt 36). Echter, uit de documenten die u voorlegt blijkt dat er reeds voor uw vertrek een arrestatiebevel tegen u was uitgevaardigd, meer bepaald in juni 2009 (zie arrestatiebevel). Dat u enerzijds opgespoord wordt door de Egyptische autoriteiten, nota bene om veiligheidsredenen, maar anderzijds legaal het land kan verlaten, valt niet met mekaar te rijmen. Ook het feit dat u zich, door het land legaal te verlaten via de luchthaven, uiteindelijk vrijwillig aanmeldt voor grenscontrole bij de autoriteiten, getuigt allerminst van een vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten.

Hierbij aansluitend moet worden opgemerkt dat u zich tijdens het gehoor op het CGVS heeft tegengesproken over het moment dat het arrestatiebevel is uitgevaardigd. Zo verklaarde u aanvankelijk dat het arrestatiebevel dateert van na uw vertrek (CGVS p.6), wat dus niet overeenkomt met de inhoud van het document. Later past u uw verklaringen aan en verklaart u dat het arrestatiebevel dateert van vóór uw vertrek uit Egypte (CGVS p.14). Dat u niet op eenduidige manier kan aangeven of het arrestatiebevel van vóór of na uw vertrek uit Egypte dateert, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Bovendien moet worden vastgesteld dat uw verklaringen niet overeenkomen met de inhoud van de door u voorgelegde documenten, meer bepaald over de verwondingen die u had opgelopen na de aanval in februari 2009. Zo verklaart u dat u verwondingen had aan uw hoofd, arm en aan één been. Verder had u geen verwondingen (CGVS p.11-12). In het medisch attest dat u voorlegt, is er echter sprake van verwondingen aan uw hoofd, rug, borstkas, nek, kin en been (voet). Over uw arm is er geen sprake in het document. Wat uw been betreft zou het gaan om een beschadiging van uw bot. U verklaart expliciet dat het geen breuk was (CGVS p.11). In het medisch attest staat dan weer dat uw linkervoet gebroken was. Dergelijke discrepanties tussen uw verklaringen en de inhoud van het attest doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Ook uw beschrijving van de gebeurtenissen nadat u in februari 2009 in mekaar was geslagen door vier agenten doet twijfelen aan de waarachtigheid van de voorgehouden feiten. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u, na het incident, onmiddellijk met een ziekenwagen naar het ziekenhuis werd gebracht (CGVS p.11). Wat de naam van het ziekenhuis was, weet u niet meer. U weet enkel nog dat het een publiek ziekenhuis was (CGVS p.11). Wat er ook van zij, even later verklaart u dat de ziekenwagen u eerst naar de politie heeft gebracht. Daar zou u dan klacht hebben ingediend en vervolgens zouden jullie zijn verder gereden naar het ziekenhuis (CGVS p.12). Gevraagd of het de normale gang van zaken is dat een ziekenwagen iemand eerst afzet bij de politie om klacht in te dienen en vervolgens verder rijdt naar het ziekenhuis, beweert u dat het ziekenhuis en het politiekantoor op hetzelfde plein waren gelegen en dat het ziekenhuis dus niet op u hoefde te wachten. U was niet dood en kon zelf het politiekantoor binnenwandelen (CGVS p.12). Dergelijke gang van zaken is toch, en dat

hoeft geen betoog, wel zeer bizar te noemen, om nog te zwijgen van het incoherente karakter van uw verklaringen of u al dan niet onmiddellijk naar het ziekenhuis ging.

Ook dient te worden opgemerkt dat, terwijl u verklaart dat er in de convocaties die u voorlegt geen reden vermeld staat waarom u zich moest gaan aanmelden (CGVS p.14), de convocaties zelf wel vermeldt dat u wordt opgeroepen in verband met 'proces-verbaal nr. 265 van het jaar 2009, parket van al-Maragha'. Dat u dit niet weet, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien moet worden vastgesteld dat de processen-verbaal, de convocaties en het arrestatiebevel dat u voorlegt, waarvan u beweert dat het originele documenten zijn met originele stempels (CGVS p.6), van bedenkelijk allooi zijn. Zo betreffen het allemaal blanco bladen zonder enige officiële hoofding en kan met het blote oog worden vastgesteld dat de stempels ingescande stempels zijn. Dit doet niet alleen ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van de documenten, maar ook over de oprechtheid van uw asielaanvraag.

Verder is het opmerkelijk dat u onsamenhangende verklaringen heeft afgelegd over uw verblijfplaatsen in de laatste periode in Egypte. Zo verklaarde u bij aanvang van het gehoor dat u steeds in uw dorp Ghuzayrat woonde tot drie of vier maanden voor uw vertrek. Dan zou u bij uw tante in Cairo zijn gaan wonen (CGVS p.2). Eenmaal u uw verhaal uit de doeken doet, blijkt echter dat u reeds in november 2008 bij uw tante ging wonen, vervolgens begin februari 2009 een week had thuis gewoond en daarna weer bij uw tante in Cairo ging wonen tot u 21 augustus 2009 Egypte verliet (CGVS p.13). Zelfs zonder de eerste twee maanden mee te rekenen dat u bij uw tante woonde, blijkt u volgens deze verklaring dus nog meer dan zes maanden bij uw tante te hebben gewoond. Dat u dan aan het begin van het gehoor sprak over drie à vier maanden, is toch wel bevreemdend. Dergelijke uiteenlopende verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Evenmin kan u zeggen wanneer het onderzoek tegen u is opgestart. Hiernaar gevraagd is het enige antwoord dat u kan geven dat u in 2010 veroordeeld bent (CGVS p.13). Gevraagd naar de convocaties en het arrestatiebevel dat u voorlegt, herinnert u zich wel dat deze dateren van de periode dat u zelf nog in Egypte was na de aanval in februari, maar van wanneer ze dateren in de meer dan zes maanden dat u er nog was, kan u zelfs bij benadering niet aangeven (CGVS p.13-14). Bovendien bent u er zeer onduidelijk over hoe uw familie deze documenten heeft bekomen. U kan niet zeggen of deze documenten thuis zijn bezorgd of dat uw advocaten ze hebben bekomen of iets anders (CGVS p.15). Vreemd genoeg wist u bij aanvang van het gehoor wel nog dat u het arrestatiebevel via uw advocaat had bekomen, hoewel u ook toen niet kon aangeven hoe uw advocaat dit document had bekomen (CGVS p.6).

U zou ook niet weten of er beroep is ingediend tegen uw veroordeling of niet. Hoewel u eerst beweert dat er beroep is ingediend, zegt u vervolgens dat er geen beroep is ingediend om vervolgens te zeggen dat u niet weet of er beroep is ingediend (CGVS p.16). U geeft bovendien zelf aan dat u geen contact heeft opgenomen met uw advocaten en u dus ook geen details kan geven over uw zaak. U zou alles van uw vader/ouders hebben willen vernemen, die zelf contact hebben met uw advocaten. Gezien uw verklaring dat uw vader maar een eenvoudige persoon is en het feit dat er verschillende zaken zijn waarvan u niet op de hoogte bent, is het toch wel zeer bevreemdend dat u niet zelf uw advocaten contacteert. Dergelijke laconieke houding overtuigt allerminst van de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees.

Opmerkelijk is ook dat, hoewel u er zeker van bent dat het wetsartikel volgens het welke u bent veroordeeld in het vonnis vermeld staat (CGVS p.15), dit niet het geval blijkt. Dat een vonnis van een rechtbank de wetsartikelen niet vermeldt op basis waarvan de beschuldigde is veroordeeld, doet trouwens in ernstige mate twijfelen aan de authenticiteit van het document.

Verder moet worden opgemerkt dat de ernst en de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees in ernstige mate ondermijnd wordt door de vaststelling dat u reeds meer dan drie jaar in België verbleef vooraleer u asiel aanvraagde. Van iemand die verklaart een vrees te koesteren voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie mag immers worden verwacht dat hij onmiddellijk na aankomst te kennen geeft nood te hebben aan internationale bescherming. Bovendien kan u geen verklaring geven waarom u zo lang wachtte. Uw verklaring dat mensen u hadden gezegd dat u zou worden teruggestuurd indien u zou geweigerd worden, kan bezwaarlijk worden weerhouden. Ook uw verklaringen waarom u in oktober 2012 dan toch besliste asiel aan te vragen, kunnen evenmin overtuigen. Als aanleiding haalt u louter aan dat u het leven dat u hier in België leidde, beu was (CGVS p.5).

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u verklaart uw paspoort, waarmee u naar België bent gereisd, te hebben vernietigd nadat u in België was aangekomen (CGVS p.3). Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetroouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 2005). Een asielzoeker heeft

de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Door het vrijwillig vernietigen van uw paspoort, verhindert u de Belgische autoriteiten uw identiteit en reisweg te controleren en rijzen er andermaal twijfels over de oprechtheid van uw asielaanvraag. Daarnaast moet worden vastgesteld dat u tegenover het CGVS verklaart dat u uw originele identiteitskaart niet kan voorleggen daar u die nooit in België heeft gehad. U zou die in Egypte hebben achtergelaten. U zou hier alleen een kopie hebben gehad (CGVS p.3). Echter, uit de verslagen van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt dat u daar wel degelijk uw originele identiteitskaart heeft voorgelegd (DVZ Verklaring vraag 25), kopie genomen van identiteitskaart bij de DVZ. Na confrontatie met deze merkwaardige vaststelling, geeft u geen afdoende verklaring, maar bleef u simpelweg herhalen dat u hier alleen een kopie had (CGVS p.3, 18). Dergelijke verklaringen dragen er in elk geval niet toe bij om uw verklaringen en asielaanvraag als oprecht in te schatten. In elk geval moet worden geconcludeerd dat u op het CGVS geen enkel origineel identiteits- of reisdocument voorlegt. Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uit bovenstaande dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u ingeroepen vluchtrelaas.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviseerd, is toegenomen, is het aantal slachtoffers tot op heden echter erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht zijn op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg zijn. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de Egyptische overheid in gebreke blijft om redelijke maatregelen te treffen om dergelijke aanslagen te voorkomen, noch doeltreffend overgaat tot de opsporing, vervolging en bestraffing van dergelijke handelingen. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om de hierboven uiteengezette redenen in gebreke.

Tot slot, naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte – Situation sécuritaire actuelle - dd. 10 oktober 2013, toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen werden gepleegd waarbij de politie en het leger geviseerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinaï en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de

Sinaï soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende de vaststelling van verwerende partij dat de verklaringen van verzoekende partij over de verwondingen die zij had opgelopen na de aanval in februari 2009 niet overeenkomen met de inhoud van de door haar voorgelegde documenten, benadrukt verzoekende partij dat de feiten zich meer dan vier jaar geleden hebben afgespeeld en dat zij ernstige verwondingen aan het hoofd heeft opgelopen, hetgeen er wellicht toe geleid heeft dat zij niet meer exact weet of haar voet gebroken was.

Bovendien stelt verzoekende partij tijdens haar gehoor dat haar been in het gips zat en dat haar bot "beschadigd" was. Verzoekende partij meent dat het onderscheid tussen "een beschadiging" en "een breuk" niet voldoende duidelijk is om op basis hiervan de geloofwaardigheid van haar verklaringen in vraag te stellen. Van verzoekende partij kan niet verwacht worden dat zij het verschil kent tussen beide begrippen. Voorts merkt verzoekende partij nog op dat het gegeven dat het medisch attest meer verwondingen vermeldt dan deze die door verzoekende partij werden aangehaald te wijten is aan het feit dat verzoekende partij de kleinere verwondingen tijdens haar gehoor niet vermeld heeft daar zij deze niet belangrijk achtte. Ten slotte oppert verzoekende partij nog dat dit niets te maken heeft met haar vluchtrelaas daar deze feiten dateren van maanden voordat verzoekende partij naar België is gevlucht.

2.2.3.2. Vooreerst merkt de Raad op dat deze feiten wel degelijk behoren tot de kern van het asielrelaas van verzoekende partij. Immers verklaart verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 4 juli 2013 dat deze aanval in februari 2009 haar heeft doen besluiten haar land van herkomst te verlaten:

"- Wanneer heeft KV besloten land te verlaten?

Kleine periode ervoor.

< ongeveer hoelang ervoor?

Nadat ik zeker was dat a. (...) mij niet met rust zou laten en dat mij leven in gevaar was.

< was dat enkele dagen voor vertrek

Toen ik terugkeerde van tante naar dorp en toen ze agenten naar mij stuurden en me sloegen. Ik was beschadigd: ze hebben hard geslagen

< wanneer was dat?

Het was in februari 2009 dat ik geslagen werd." (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 04/07/2013, p. 7-8).

Waar verzoekende partij betoogt dat het feit dat zij zich niet meer exact herinnert of haar voet gebroken was, te wijten is aan het tijdsverloop en wellicht ook aan de ernstige verwondingen aan haar hoofd, stipt de Raad vooreerst aan dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen – meer in het bijzonder de verwondingen die zij opliep naar aanleiding van de aanval in februari 2009 – in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag van kan worden uitgebracht. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen ingevolge de verwondingen aan haar hoofd dermate is aangetast zodat zij in de onmogelijkheid is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Voorts kan de poging van verzoekende partij om haar verklaringen over de verwonding aan haar been te doen rijmen met de inhoud van het door haar aangebrachte medische attest niet overtuigen. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor nergens aangeeft dat haar been in het gips zat. Verder geeft verzoekende partij tijdens haar gehoor aan dat zij verwond was aan haar *been* doordat men hierop had geslagen met een geweer (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 04/07/2013, p. 11), terwijl uit het medisch attest een breuk van haar linkervoet blijkt (administratief dossier, stuk 12, documenten). Waar verzoekende partij tracht voor te houden dat zij het onderscheid niet zou kennen tussen een loutere "beschadiging" en "een breuk", wijst de Raad erop dat verzoekende partij tijdens haar gehoor evenwel zélf uitdrukkelijk dit onderscheid maakte: *"De beenderen waren beschadigd. Het was niet gebroken maar ze waren een beetje beschadigd."* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 04/07/2013, p. 11). Dat zij het verschil niet zou kennen, maakt zij derhalve allesbehalve aannemelijk. Omtrent de opmerking van verzoekende partij dat zij tijdens haar gehoor de kleinere verwondingen niet vermeld had omdat zij deze niet belangrijk achtte, meent de Raad dat dit argument niet aanvaard kan worden daar aan verzoekende partij tijdens haar gehoor uitdrukkelijk gevraagd werd of zij naast haar verwondingen aan haar arm, hoofd en been nog andere verwondingen had, waarbij zij vervolgens geen andere verwondingen aangaf (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 04/07/2013, p. 12). Daar uit het medisch attest blijkt dat verzoekende partij tevens verwond was aan haar rug, borstkast, nek en kin (administratief dossier, stuk 12, documenten), is het dan ook zeer opmerkelijk dat verzoekende partij hier geen enkele melding van maakt. Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor aangeeft dat haar arm ernstig verwond was en dat er een verband/gips rond was (*"Er was een verband/gips op mijn arm. (...) In mijn arm was de huid opengegaan en je kon beenderen en vlees zien en daarom moest ik verband hebben."* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 04/07/2013, p. 11)). Het is zeer bevreemdend dat het medisch attest – dat overigens wel melding maakt van een kneuzing – van deze blijkbaar

ernstigere verwonding aan haar arm geen enkele melding maakt (administratief dossier, stuk 12, documenten). Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.4.1. Waar verwerende partij opmerkt dat, terwijl verzoekende partij verklaart dat er in de convocatie die zij voorlegt geen reden vermeld staat waarom zij zich moest gaan aanmelden, de convocatie zelf wel vermeldt dat zij wordt opgeroepen in verband met 'proces-verbaal nr. 265 van het jaar 2009, parket van al-Maragha', betoogt verzoekende partij dat deze vermelding op het proces-verbaal evenwel niets concreet zegt, waardoor het niet onlogisch is dat zij zich deze vermelding niet kan herinneren.

2.2.4.2. De Raad wijst er evenwel op dat van een asielzoeker verwacht mag worden dat zij op de hoogte is van de inhoud van de door haar voorgelegde documenten. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet alleen de in de convocatie vermelde reden niet kan vermelden, maar tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk vermeldt dat er in de convocatie "geen" reden stond (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 04/07/2013, p. 14). Het argument van verzoekende partij dat de vermelding op de convocatie 'proces-verbaal nr. 265 van het jaar 2009, parket van al-Maragha' niets concreet zegt, waardoor het niet onlogisch is dat zij zich dit niet herinnert, kan, gezien van haar verwacht mag worden dat zij op de hoogte is van de inhoud van de convocatie, dan ook niet worden aangenomen. Bovendien legt verzoekende partij tevens het vonnis neer waarin zij veroordeeld wordt – waarvan eveneens verwacht kan worden dat zij dit gelezen heeft – en waarin gesteld wordt dat haar buurman A. in het proces-verbaal nr. 265 voor het jaar 2009 bij het parket van Al-Maragha verklaard heeft dat verzoekende partij de islamitische religie heeft vervloekt, de islamitische religie, de moslims en de heilige profeet heeft beledigd en jonge moslimjongeren aanzet om zich te bekeren tot het christendom. De opmerking van verzoekende partij dat de vermelding met 'proces-verbaal nr. 265 van het jaar 2009, parket van al-Maragha' op de convocatie niets concreet zegt, is derhalve geenszins overtuigend.

2.2.5.1. Aangaande de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij niet kan zeggen wanneer het onderzoek tegen haar is opgestart, de vaststelling dat verzoekende partij zelfs bij benadering niet kan aangeven van wanneer de door haar voorgelegde convocatie en het arrestatiebevel dateren en de vaststelling dat verzoekende partij zeer onduidelijk is over hoe haar familie deze documenten heeft bekomen – verzoekende partij kan niet zeggen of deze documenten thuis zijn bezorgd of dat haar advocaten ze hebben bekomen of iets anders, terwijl zij bij de aanvang van haar gehoor wel nog wist dat zij het arrestatiebevel via haar advocaat had bekomen, hoewel zij ook toen niet kon aangeven hoe haar advocaat dit document had bekomen – stelt verzoekende partij dat zij veel moeite heeft om data te onthouden, daar zij nooit geleerd heeft om cijfers of data te onthouden gezien zij haar vader altijd geholpen heeft het land te bewerken. Verder is het geenszins vreemd dat zij zich niet kan herinneren wanneer het onderzoek tegen haar is opgestart. Het moment waarop zij de convocatie heeft ontvangen dateert inmiddels van vier jaar geleden, waarna er veel verschillende gebeurtenissen hebben plaatsgevonden. Het is onmogelijk voor verzoekende partij om al deze data uit haar hoofd te kennen. Bovendien is het voor verzoekende partij onduidelijk wat er precies dient te worden verstaan onder "het opstarten van het onderzoek". Daarnaast merkt verzoekende partij op dat zij tijdens haar gehoor verward was over de termen "convocatie" en "arrestatiebevel", hetgeen het moeilijk maakt voor haar om te begrijpen wat er eigenlijk bedoeld wordt. Waar verwerende partij erop wijst dat verzoekende partij aangaande de convocatie en het arrestatiebevel stelt dat zij niet kan zeggen of deze documenten thuis zijn bezorgd of dat haar advocaten ze hebben bekomen of iets anders, terwijl zij bij de aanvang van haar gehoor verklaart dat zij het arrestatiebevel via haar advocaat had bekomen, oppert verzoekende partij nog dat "de documenten" zich niet beperken tot het arrestatiebevel. Ten slotte kan van verzoekende partij niet verwacht worden dat zij zou moeten weten hoe haar advocaten aan de documenten kwamen, daar men meestal niet weet hoe advocaten bepaalde documenten verkrijgen.

2.2.5.2. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij niet alleen niet de exacte datum weet van wanneer het onderzoek tegen haar is opgestart en van wanneer de convocatie en het arrestatiebevel dateren, maar dat zij zelfs bij benadering deze zaken niet in de tijd kan situeren. De opmerking dat zij nooit geleerd heeft om cijfers of data te onthouden – in zoverre deze opmerking op zich al kan worden aangenomen gezien uit de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekende partij het middelbaar onderwijs heeft voltooid (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst) – kan haar onwetendheid desbetreffend dan ook niet verschonen. Dat verzoekende partij aangaande de convocatie en het arrestatiebevel niet verder komt dan te stellen dat deze dateren van de periode dat zij zelf nog in Egypte was na de aanval in februari, maar evenwel zelfs niet bij benadering kan aangeven van wanneer ze dateren in de meer dan zes maanden dat zij nog in Egypte was, is des te treffender daar op beide documenten de datum vermeld staat (administratief dossier, stuk 12). Zoals reeds opgemerkt, mag van

een asielzoeker verwacht worden dat hij op de hoogte is van de inhoud van de door hem voorgelegde documenten. De opmerking dat het moment waarop zij de convocatie heeft ontvangen inmiddels van vier jaar geleden dateert, kan dan ook geenszins vergoelijken dat verzoekende partij zelfs niet bij benadering de convocatie in de tijd kan situeren. Waar verzoekende partij nog aangeeft dat na de convocatie van vier jaar geleden nog veel verschillende gebeurtenissen hebben plaatsgevonden en dat het onmogelijk is voor haar al deze data uit haar hoofd te kennen, wijst de Raad erop dat nergens in de bestreden beslissing verzoekende partij verweten wordt niet alle exacte data van alle gebeurtenissen sinds de convocatie te kennen. Wel kan van haar worden verwacht dat zij belangrijke feiten in de tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat bepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Dat verzoekende partij geen nadere verklaringen kan geven van wanneer de convocatie en het arrestatiebevel dateren, en derhalve wanneer het onderzoek tegen haar is opgestart, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas. De opmerking van verzoekende partij dat zij niet verstaan zou hebben wat er precies onder "het opstarten van het onderzoek" dient te worden verstaan, is evenmin van aard voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te stellen, daar tijdens het gehoor van verzoekende partij niet enkel aan haar werd gevraagd van wanneer het onderzoek tegen haar is gestart, maar tevens uitdrukkelijk naar van wanneer de convocatie en het arrestatiebevel dateren (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 04/07/2013, p. 13-14). Het blijkt dan ook duidelijk uit haar gehoor dat verzoekende partij niet wist wanneer het onderzoek tegen haar werd opgestart. Evenmin kan het gegeven dat verzoekende partij verward bleek te zijn aangaande de begrippen "convocatie" en "arrestatiebevel" – uit het gehoorverslag blijkt inderdaad dat zij op een bepaald moment deze begrippen door elkaar haalde (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 04/07/2013, p. 14) – een ander licht werpen op de zaak, daar duidelijk blijkt dat verzoekende partij toen haar gevraagd werd van wanneer de convocatie dateerde, het wel degelijk over de convocatie had:

"(...) Ik werd opgeroepen, en er was convocatie om me aan te melden bij amn ad-dawla en ze hebben me niet gevonden;

< wanneer was die convocatie er?

Ik weet het niet

< ongeveer?

Weet geen data, in periode dat ik bij tante was" (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 04/07/2013, p. 13). Ook wanneer haar gevraagd werd naar het tijdstip van het arrestatiebevel, blijkt duidelijk dat zij het over het arrestatiebevel heeft, en niet over de convocatie, daar voordien de verwarring werd rechtgezet en vervolgens duidelijk door de *protection officer* benadrukt werd dat de vraag over het arrestatiebevel ging:

"< de convocatie die je hebt gekregen in de periode dat je nog in Egypte was: is dat de convocatie die je hier hebt voorlegt?

Excuseer, ik had het over arrestatiebevel

< herhaling vraag?

Ja het is dezelfde; ik had het over zes maanden en ik bedoelde het arrestatiebevel. In de convocatie stond alleen dat ik me moest gaan aanmelden

< stond er in de convocatie reden dat je je moest gaan aanmelden?

Nee

< arrestatiebevel: dateert het van periode dat je nog in Egypte was?

Ja

< weet je wanneer?

Ik kan er geen datum op plakken. Ik ken de incidenten nog maar het is vier jaar geleden" (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 04/07/2013, p. 14). Het blijkt derhalve duidelijk dat verzoekende partij noch het tijdstip van de convocatie wist, noch het tijdstip van het arrestatiebevel.

Waar verzoekende partij aangaande de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij zeer onduidelijk is over hoe haar familie deze documenten heeft bekomen, oppert dat "deze documenten" zich niet beperken tot het arrestatiebevel, stelt de Raad vast dat uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat verzoekende partij aangeeft dat zij noch betreffende het arrestatiebevel, noch betreffende de convocatie kan aangeven of deze documenten thuis zijn bezorgd of dat haar advocaten ze hebben bekomen of iets anders:

"< conv en arrestatiebevel: bij jou thuis afgeleverd?"

Ik weet niet hoe ze die hebben gekregen, misschien via advocaten, maar ik weet het niet;" (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 04/07/2013, p. 15). Deze verklaring is zeer opmerkelijk, daar verzoekende partij eerder tijdens haar gehoor het volgende verklaard heeft:

"< en doc 5: wat?"

Arrestatiebevel

< origineel?

Ja

< hoe bekomen?

Door advocaat" (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 04/07/2013, p. 6). Dat verzoekende partij het later tijdens haar gehoor niet over het arrestatiebevel zou hebben gehad, kan zij gezien de vraagstelling ("*conv en arrestatiebevel: bij jou thuis afgeleverd?*" (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 04/07/2013, p. 15)), moeilijk aannemelijk maken.

Wat ten slotte het betoog van verzoekende partij dat van haar niet verwacht kan worden dat zij zou moeten weten hoe haar advocaten aan de documenten kwamen, daar men meestal niet weet hoe advocaten bepaalde documenten verkrijgen, betreft, wijst de Raad erop dat verzoekende partij dit zou kunnen weten door er eenvoudigweg naar te informeren. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij op de hoogte is van de wijze waarop de persoon die deze documenten aan hem heeft overgemaakt hiervan in het bezit is gekomen én dat de asielzoeker indien nodig voldoende initiatief neemt om deze informatie te vergaren. De vage en bovendien inconsistente verklaringen omtrent het bekomen van de convocatie en het arrestatiebevel, doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij.

2.2.6.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat de ernst en geloofwaardigheid van de door verzoekende partij voorgehouden vrees in ernstige mate ondermijnd wordt door de vaststelling dat verzoekende partij reeds meer dan drie jaar in België verbleef vooraleer zij asiel aanvroeg en omtrent de vaststelling dat verzoekende partij verklaart haar paspoort waarmee zij naar België is gereisd te hebben vernietigd nadat zij in België was aangekomen, waardoor zij de Belgische autoriteiten verhindert haar identiteit en reisweg te controleren, voert verzoekende partij aan dat zij wou vermijden teruggestuurd te worden, waardoor zij meende er goed aan te doen om te luisteren naar mensen die hier al enige tijd waren. Dit kan haar evenwel niet kwalijk worden genomen. Dat verzoekende partij haar paspoort niet heeft bijgehouden en niet onmiddellijk asiel heeft aangevraagd kan haar niet worden verweten daar van haar niet verwacht kan worden alle procedureregels te kennen in verband met het aanvragen van asiel.

2.2.6.2. De Raad wijst er evenwel op dat van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Dat verzoekende partij pas na een verblijf in België van maar liefst drie jaar een asielaanvraag indient, kan door bovenstaande uitleg dan ook niet vergoelijkt worden. Voorts merkt de Raad op dat van een asielzoeker tevens redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten en dat een asielzoeker gehouden is zijn volledige medewerking te verlenen aan de overheid die zijn asielaanvraag behandelt. Door het vrijwillig vernietigen van haar paspoort, verhindert verzoekende partij evenwel de Belgische autoriteiten haar identiteit en haar reisweg te controleren. De ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij komt hierdoor dan ook verder in het gedrang.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat in de bestreden beslissing nergens rekening wordt gehouden met de reële dreiging die er heerst in Egypte voor Koptische christenen, waarbij zij verwijst naar een aantal persberichten, die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 3 en 4), waaruit een toename blijkt van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en dat de Egyptische autoriteiten vrijwel niets doen om dit geweld te stoppen, is de Raad van oordeel dat dit argument feitelijk grondslag mist. Immers motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: "*Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel*

het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviséerd, is toegenomen, is het aantal slachtoffers tot op heden echter erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht zijn op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg zijn. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de Egyptische overheid in gebreke blijft om redelijke maatregelen te treffen om dergelijke aanslagen te voorkomen, noch doeltreffend overgaat tot de opsporing, vervolging en bestraffing van dergelijke handelingen. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om de hierboven uiteengezette redenen in gebreke.” Door de loutere verwijzing naar de toename van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en de opmerking dat de Egyptische autoriteiten vrijwel niets doen om dit geweld te stoppen – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – toont verzoekende partij niet aan dat ten aanzien van Koptische christenen in Egypte rechten worden ontzegd en discriminatoire maatregelen worden genomen die van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin, hetgeen inhoudt dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondragelijk wordt. Derhalve weerlegt verzoekende partij op geen enkele manier de conclusie van verwerende partij dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in de toepassing van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 of tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

2.2.8. Ten slotte stelt de Raad vast dat de motivering van verwerende partij dat het feit dat verzoekende partij enerzijds opgespoord wordt door de Egyptische autoriteiten, maar anderzijds het land legaal kan verlaten niet met mekaar te rijmen valt en dat bovendien het feit dat verzoekende partij, door het land legaal te verlaten via de luchthaven, zich uiteindelijk vrijwillig aanmeldt voor grenscontrole bij de autoriteiten allerminst getuigt van een vrees voor vervolging vanwege deze autoriteiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen omtrent het moment dat het arrestatiebevel is uitgevaardigd, de vastgestelde onaannemelijkheid en inconsistentie in haar beschrijving van de gebeurtenissen nadat zij in februari 2009 in mekaar was geslagen door vier agenten, de motivering dat er ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van de processen-verbaal, de convocatie en het arrestatiebevel die door verzoekende partij werden neergelegd – waarvan verzoekende partij beweert dat het originele documenten zijn met originele stempels – daar deze documenten allemaal blanco bladen betreffen zonder enige officiële hoofding waarbij bovendien met het blote oog kan worden vastgesteld dat de stempels ingescande stempels zijn, de vastgestelde inconsistentie omtrent haar verblijfplaatsen in de laatste periode in Egypte, de vaststelling dat verzoekende partij niet weet of er beroep is ingediend tegen haar veroordeling en zich hieromtrent niet heeft geïnformeerd bij haar advocaten, de motivering dat het feit dat het door verzoekende partij voorgelegde vonnis de wetsartikelen niet vermeldt op basis waarvan verzoekende partij is veroordeeld in ernstige mate doet twijfelen aan de authenticiteit van het document en de vaststelling dat verzoekende partij tegenover het CGVS verklaart dat zij haar originele identiteitskaart niet kan voorleggen daar zij deze nooit in België heeft gehad, terwijl uit de verslagen van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat zij daar wel degelijk haar originele identiteitskaart heeft voorgelegd, doorslaggevende motieven betreffen die door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid worden gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.9. Uit het voorgaande dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit

het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Tot slot, naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte – Situation sécuritaire actuelle - dd. 10 oktober 2013, toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen werden gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinai en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinai soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”.* De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT